

være nogen Tvivl om, at Kjøberen af en Lønde Stenful betaler de 5 eller 6 Ore, som Skibsafgiften paa en Ld. Kul beløber sig til. Det kan der være meget Tvivl om (S. Hansen: Hør!), og jeg tør nok paasta, at der er ligesaa mange gode Autoriteter for den Tro, jeg har, at det i de fleste Tilfælde vil være Rhederne i fremmede Lande, der betale disse 5—6 Ore, som der vil være for den Mening, at det er Konsumenterne, som betale dem. Jeg vil dertil sige, hvad der maasse forøvrigt kunde være overflødig, at det, som tynger Skibsfarten, navnlig paa Kjøbenhavn, er den store Mængde Afgifter, der hvile paa de Skibe, der anløbe Kjøbenhavn. Det er Havneafgifter, Ballastpenge, Mæglerpenge, det er, kort sagt, den store Mængde Afgifter, og blandt disse har jeg sagt, at den lille Skibsafgift er ganske forsvindende. — Til min ærede Ven for 9de Kreds (Brasch) skal jeg blot tillade mig at bemærke, at jeg tror, at han kjender mig saa godt, at han veed, at der ikke fra min Side laa noget-somhelst Ondt i, at jeg ombyttede Ordet Spiritusfabrikant med Spiritist. Jeg beder ham være overbevist om, at det ikke var Tilfældet.

Ploug: Jeg vil anbefale ærede Herrer et lille Skrift af Bastiat, som handler om de Ting, man ikke ser. Fordi man ikke kan udtryffeligt paavise i et Regnskab, at en Afgift har gjort sig gjældende, kan den alligevel have gjort sig gjældende.

Juel: Jeg skal ikke blande mig i Striden mellem de to ærede Medlemmer fra Kjøbenhavn om, hvor Skibsafgiften hviler. Jeg tror, det blev saa klart og tydelig godtgjort af det ærede Medlem, der for Diebliffet fungerer som Sekretær (Harald Hansen), at det faktisk ikke var muligt at bevise, at det var paa Konsumenterne, at denne Løb faldt. Der var derimod en anden Ytring af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Ploug), som foranledigede mig til at tage Ordet, og det var den, at denne Sag skulde bruges som Grundlag for Forhandlinger med Regjeringen, idet det ærede Medlem stærkt gjorde gjældende, at han og hans Parti var et Reformparti og ikke kunne finde sig i i Længden at blive staaende paa det Punkt, paa hvilket vi for Diebliffet befinde os. Jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde Ret i, at der havde viist sig lysere Udsigter til, at vi virkelig kunne komme til en saglig Reformforhandling. Denne vilde jeg i høit Grad bidrage Mit til kunne føres tilende; men jeg maa tilstaa, at jeg ser slet ikke, at der i Horisonten viser sig det allermindste Regn i saa Henseende. Denne Sag er selvanden den eneste Sag, der er kommen hertil fra det andet Thing siden Oktober. Der er forelagt i det andet Thing en Masse Lovforslag, som tidligere ere

gaaede igjennem dette Thing, og som atter og atter ere forelagte for det andet Thing af Regjeringen. Der er forelagt Forslag, som ville foranledige store Udgifter for Statskassen, og der er fra Regjeringens Side bragt i Udsigt andre Forslag, som ville volde Statskassen endnu større Udgifter. Jeg ser ikke, at der er den allerjærneste Grund for Regjeringen til, inden det viser sig, hvad der kan komme ud af de Forslag, som den saaledes har fremsat, og hvis Vedtagelse væsentlig vil forandre det Forhold mellem Statens Indtægter og Udgifter, som for Diebliffet er tilfælde, paa et saadant ved privat Initiativ indbragt Forslag at indlede Forhandlinger med dette Thing, medens det andet Thing faktisk ikke har villet forhandle med Regjeringen paa dette Grundlag. Der blev oftere og oftere i det andet Thing slaaet paa, at man kunde gaa forskjellige Veie. Der blev oftere henvist til under Debatten, at man kunde nedsette Udvalg og der komme til fyldigere Forhandlinger. Dette blev negtet, og Sagen gik endelig over til os med høist forskjellige Motiveringer, og der blev stemt for den fra høist forskellige Synspunkter; vi have ikke Noget-somhelst, der viser os, hvor enten det ene eller andet Parti staa i denne Sag. Jeg skulde under disse Omstændigheder være mest tilbøielig til at tilraade, at vi strax negtede Sagens Overgang til 2den Behandling. Imidlertid kan jeg paa anden Side ikke Andet end finde, at det er rimeligt, at man forhandler videre, men ikke at man forhandler saaledes, at man vil fremtvinge fra Regjeringen yderliggaaende Forslag i den Retning, som jeg her har antydet.

Magen: Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning, at jeg med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal tror at maatte stille mig i det Væsentlige paa det samme Standpunkt som den høitærede Conseilspræsident. Jeg har ved at gennemlese Forhandlingerne i det andet Thing fundet Udtalelser af den høitærede Conseilspræsident, som jeg ganske kan slutte mig til. Der er for det Første den Udtalelse, at Skibsafgiften er en uheldig Afgift, og at den, naar der skal reformeres, staa først paa Listen. Det er en Udtalelse, jeg ganske kan slutte mig til. Den næste Udtalelse af den høitærede Conseilspræsident er, at der ikke kan være Spørgsmaal om en Reduktion af Statsindtægterne, saalænge vi ikke have faaet Rede paa Statsudgifterne. Det er ogsaa en Betragtning, som jeg maa gjøre gjældende, og i Genhold til hvilken jeg vil sige, at denne Sag endnu ikke er moden til Afgjørelse. Derfor maa vi for det Første have Rede paa, hvilke Udgifter der i den nærmeste Tid vil komme til at paahvile os, inden der kan blive Spørgsmaal om at tænke paa nogen Reduktion af Statsindtægterne. Jeg skal ogsaa